

Fókuszban a gyülekezetépítés

Nyilván egy ilyen gondolatsor csak a teljesség igénye nélkül születhet meg, s túlságosan konkrét sem lehet, hiszen a gyülekezettel, a gyülekezeti tagokkal és az ő elképzeléseikkel történő alaposabb megismerkedés után az irányok, hangsúlyok bizonyos pontokon módosulhatnak, ráadásul azt is jól tudjuk, hogy szolgálatunk sok-sok körülményét, lehetőségét maga az élet írja. Mégis az evangélikus énekkincsünkől kölcsönzött néhány sor mentén szeretném megosztani a testvérekkel a gyülekezetépítésre vonatkozó elképzeléseimet.

„Igéje s két szentsége, szívünknek menedéke...” (EÉ 336/5)

Az Ágostai hitvallás az egyház lényegét az evangélium tiszta és igaz tanításában, valamint a szentségekkel való helyes szolgálatban látja és láttatja. E kettő elegendő az egyház igazi egységéhez is. Rohanó, folyton-folyvást változó világunkban (és egyházunkban) sem lehet máshol lelki életünk fókusza, hiszen ezek a mi örök kincseink.

Minden tévelygés az igétől való eltérésnél kezdődik. A legvalószínűbb találkozási lehetőség Isten élő és ható igéjével a gyülekezeti istentisztelet. Minden ilyen alkalom hatalmas lehetőség számunkra, hogy az igehirdetésben és a szent liturgiában (amely koncentrált ige) hallható módon, az oltári szentségben (és a keresztségben) pedig látható módon a köztünk valóságosan jelenlévő Úr Jézus Krisztussal találkozzunk. Ő a mi hitünk és reményünk, erőnk és örömünk, békességünk és szeretetünk soha ki nem apadó forrása. **A keresztyén élet dinamikája tehát oltárt oltárig tart.** Az oltártól indul, s mindig az oltárhoz érkezik vissza.

„Krisztus népe Isten nagy csodája...” (EÉ 269/1)

Ma sokan feszegetik a kérdést, hogy van-e egyáltalán, és ha van, milyen a gyülekezeteknek a jövőképük? Szerintem érdemes volna egyet hátrébb lépni. Számomra ugyanis nem az az első kérdés, hogy van-e a gyülekezeteknek jövőképük, hanem az, hogy **felfedezzük-e újra a gyülekezeteket és a bennük rejlő hatalmas potenciált, mint az egész egyház jövőjének zálogát?** Az egyház a gyülekezetekben él. Közhelyszerű a mondat, mégsem árt hangsúlyozni, hiszen a közegyházi gondolkodásban egyre inkább kibontakozni látszik egy olyan új ekkleziológiai paradigma, amelyben a gyülekezetek könnyen háttérbe szorulhatnak. Függetlenül attól, hogy a lelkészi szolgálatnak milyen a társadalmi presztízse (erről is sokat hallani manapság), és függetlenül attól, hogy milyen roppant nagy kihívásokkal küzdenek a gyülekezetek, a Biblián tájékozódó reformátori teológia fényében mégis kijelenthető, hogy bármilyen modellben is képzeljük el a jövőt, elhívott, az egész életüket e páratlan szolgálatnak szentelő lelkészekre és a gyülekezetek közösségére biztosan szükség lesz.

„Ő fejünk, mi néki teste...” (EÉ 266/1)

Pál apostol szerint az egyház Krisztus teste. Nagyon szeretem ezt a képet. Számos fontos aspektus van, amelyből most csak kettőt szeretnék kiemelni. Egyrészt arra emlékeztet minket az apostol, hogy az egyház nem emberi szervezet, hanem Isten Lelke és igéje által teremtetett mennyei valóság. Nyilván látható módon is meg kell jelennie ebben a világban, de lényege szerint mégis láthatatlan. A másik fontos üzenetét akkor értjük meg e páli képnek, ha megismerjük az apostol küzdelmeit az egyes gyülekezetekben a pártoskodással, az egymásnak feszülő ellentétekkel és az egymás iránti szeretetlenséggel szemben. **Pál ezzel a képpel is azt szeretné hangsúlyozni, hogy szükségünk van egymásra.** Senki sem felesleges, mindenki számára van hely. Nem lehetnek köztünk olyan nagy ellentétek, amelyek a Krisztus testében, vagyis a gyülekezetben ne tudnának békévé oldódni. Jézus szerint a világ arról ismeri meg övéit, hogy mennyire szeretik egymást. Remélem, minket is erről ismernek meg, és azt látják rajtunk, hogy jó ide tartozni.

„Ő a fény, mi színei...” (EÉ 266/1)

Hatalmas lehetőség a gyülekezetépítés szempontjából azok a csoportok, körök, belső közösségek, amelyek szép számmal működnek itt Veszprémben. Ez hihetetlen nagy érték. Segít abban, hogy mindenki megtalálja a maga helyét, feladatát és szerepét ebben a testben, amelyet gyülekezetnek hívunk. Szeretném ezt a munkát segíteni, támogatni, és akár új lehetőségekkel is gazdagítani, hogy azt a sok-sok kreatív energiát, amely egyen-egyenként megvan a testvérekben, a közösségünk javára is tudjuk kamatoztatni. Emellett szeretném, ha évről-évre lennének

olyan találkozási lehetőségeink (gyülekezeti nap, gyülekezeti kirándulás, családi nap stb.), ahol az egész közösség együtt lehet. Ha ezek egyensúlyát jól megtaláljuk, akkor valóban átélhetjük, hogy „Ő a fény, mi a színei.”

„Gyülekezzünk ifjak, vének!” (EÉ 318/1)

Manapság sokszor hallom, hogy nehéz megszólítani a fiatalokat. Egyre inkább azt látom, hogy a felnőtteket is nehéz, sőt már az időseket sem olyan könnyű. Sok összetevője van ennek, és nyilván a mai korszellem hatásai sem kedveznek azoknak, akik közösséget szeretnének építeni. Mégis, a lelkésznek kiemelten, de az egyetemes papság értelmében mindnyájunk feladata a megszólítás, a hívogatás. Lelkesen, szenvedélyesen, állandóan, de soha nem agresszívan. Fontos, hogy minden lehetőséget (hittanórákat, ifjúsági órákat, kazuális előkészítőket, személyes találkozásokat, látogatásokat és az élet által kínált váratlan alkalmakat is) meg tudjuk ragadni, hogy az evangéliumot közel vigyük a reánk bízottakhoz. Az egész lutheri reformáció lényeg ez volt: közelebb vezetni az embereket Jézushoz. Fontos az is ebben az összefüggésben, hogy minden korosztályhoz a megfelelő módon közeledjünk.

„Isten szeret minden gyermeket...”

Ezt a gyermekéneket az oviban szoktuk tanítani. A gyülekezetépítés szempontjából is hatalmas kincsünk az óvodánk. Magam is olyan gyülekezetből érkezem, amelynek óvodája és iskolája is van. Az elmúlt 14 évben ennek a szolgálatnak minden nehézségét és szépségét megtapasztaltam. Ha mérleget kellene vonni, az utóbbiból (a szépségből) volt lényegesen több. **Az óvoda hihetetlen nagy érték, felelősség és lehetőség.**

„Együtt örülünk: falu, város, a hegy meg a völgy...” (EÉ 576/1)

A szolgálatunk mindenki felé szól. A lelkész hídépítő is. Fontos, hogy jó kapcsolatot tartson a környezetében minden egyházi, társadalmi és civil szervezettel. (Adott esetben ez a mi örömről és békességünköt is szolgálhatja.) Ezek közül csak néhányat emelnék most ki, a lista nyilván bővíthető:

- Kapcsolat a testvéregyházakkal. Soha nem feledve és feladva sajátosan evangélikus arcélünket.
- Kapcsolat az önkormányzattal, világi vezetéssel. Nem feledve szolgálatunk társadalmi kontextusát.
- Kapcsolat a felsőbb egyházkormányzati szintekkel. Itt egy merőben új helyzet áll elő, hiszen **Veszprém lesz az egyházmegye szíve, középpontja.** Bízom benne, hogy ennek lelkiekben és anyagiakban is látjuk majd az előnyeit. Esperesként, zsinati tagként is elsősorban az itt élő testvéreket szeretném szolgálni.
- Kapcsolat a külföldi testvérgyülekezeteinkkel. Szomorú látni, hogy sok-sok ilyen kapcsolat meghidegült egy idő után. Pedig ezek hatalmas lehetőségek kitekinteni az evangélikus kereszténység nagy családjára.
- Kapcsolat állami szolgáltatókkal, bankkal, MÁK-kal, kormányhivatallal – menedzselve a gyülekezetet.
- A pályázati lehetőségeket is ide sorolom. Látom, hogy az elődök jó és gondos gazda módján igyekeztek minden lehetőséget kihasználni, hogy külsőleg is épüljön, szépüljön a gyülekezet. (Csak a legutóbbi időben teljesen megújult a templom és az óvoda.) Nyilván az épített örökségünk egyszerre kincs és teher, amelynek megóvását, felújítását nem tudjuk csak saját erőforrásinkra támaszkodva biztosítani, ezért fontos, hogy a jövőben is minden pályázati lehetőségeket (belső egyházit és állami) megragadjunk.

„Erős vár a mi Istenünk...” (EÉ 254/1)

2030-ban lesz Az Ágostai hitvallásnak az 500 éves évfordulója. Előtte, 2029-ben a Kis káténak lesz hasonló jubileuma. Mindkét hitvallási iratunk identitásképző dokumentum. Több evangélikus gyülekezetünk pecsétje még ma is őrzi a régi elnevezésünket: „**ágostai hitvallású evangélikus gyülekezet.**” Kerületünk lapjában a teológiai oldalon a következő 5 évben az Ágostai hitvallás egyes tételeit dolgozzuk fel, készülve 2030-ra. Bár a legutóbbi zsinat törvényt hozott a megemlékezés évéről, és az előkészületek segítése érdekében egy munkacsoportot is felállított, mégis ezek a nagy egyházi alkalmak (2017-ben is ezt láttuk) inkább protokolláris események. Igazi mélységeiben ezeket az évfordulókat a gyülekezetekben lehet átélni. Bízom benne, hogy az Isten megsegít abban, hogy ezt a két jeles jubileumot a veszprémi testvérekkel együtt ünnepelhetem majd.